

De Arabische volken in profetisch licht

Waarin dankbaar gebruik is gemaakt van ‘*Arabs in the shadow of Israel*’, geschreven door Tony Malouf (2003)

Door J. den Admirant

Inhoud:

Hfdst. 1: Profetisch licht op de Arabische volken.....blz. 1

Hfdst.2: Handreiking voor een liefdevolle ontmoeting met de Arabieren.....blz. 7

Hfdst. 3: Israël en de Arabieren in het Messiaanse koninkrijk.....blz. 8

Dit onderwerp is *fundamenteel* vanaf het allereerste moment van zijn bestaan, en in toenemende mate *actueel*. De hoofdgedachte is, dat de Arabische volken niet dienen benaderd te worden vanuit de islam, maar vanuit hun nationale identiteit, vanuit hun wortels. En die liggen in de tent van Abraham. Daarom gaan we in vogelvlucht de profetische lijn van de Schriften door met betrekking tot de Arabische volken. (1). Vervolgens worden, op basis van de Schriftgegevens, een aantal handvatten gegeven om een nederige en liefdevolle ontmoeting met Arabieren te bevorderen. (2) Ten slotte zullen wij zien, welk een totaal ander licht de profetie werpt op de toekomst van Israël en de volken. En hoe grondig onze opstelling in dezen wellicht veranderd dient te worden.(3)

Hoofdstuk 1

Profetisch licht op de Arabische volken

Net als voor het juiste zicht op Israël en Juda in samenhang met de andere volken, dienen wij ook wat de Arabische volken betreft te rade te gaan bij de bron: het boek Genesis!

Genesis als uitgangspunt

De Arabische volken zijn grotendeels nakomelingen van de twaalf zonen van Ismaël (Genesis 25:12-18), en de zes zonen van Ketura (Genesis 25:1-5). Al deze nakomelingen waren natuurlijke nazaten van Abraham. Ismaël, de stamvader van de Arabische volken, was een zoon van Abraham en Hagar, en Ketura was de latere vrouw van Abraham, na de dood van Sara. Hun gezamenlijke nazaten vormen in hoofdzaak de Arabische volken, waarbij Ismaël en diens zonen de toon aangeven. De oorspronkelijke titel van het uitermate fundamentele en leerzame boek van Jenö Sebök, ‘*Vrouwen van Abraham*’,¹ geeft precies aan

¹ Nieuwe titel na herdruk: wat drijft de islamisten?

vanuit welk gezichtspunt wij de situatie in het Midden-Oosten dienen te bekijken. Het geestelijke conflict dat daarin een rol speelt, is absoluut onverklaarbaar en onbegrijpelijk als wij het geestelijk conflict tussen Ismaël en Izak niet verstaan.

De openbaring van de ‘Engel des HEREN’ aan Hagar

Te veel is in het benaderen van de relatie Izak en Ismaël het accent eenzijdig gelegd op de jaloezie van Ismaël, en het weggestuurd worden uit de tent van Abraham, op aandringen van Sara (tegen Abrahams wil) en uiteindelijk van God Zelf! Woorden als ‘hij zal een wilde ezel van een mens zijn’ en ‘zijn hand zal tegen allen zijn, en de hand van allen tegen hem’ hebben de woorden die er op volgen ‘en hij zal ten aanschouwen van al zijn broederen wonen’ te negatief geladen. Wij dienen een paar dingen goed te beseffen. In de eerste plaats ontving Hagar tot tweemaal toe een openbaring van de ‘Engel des HEREN’. Dat was niemand minder dan...de Zoon van God zelf! De Zoon die eeuwen later uit het geslacht van Juda vlees (mens) werd, heeft Zich aan de moeder van de twaalf zonen van Ismaël geopenbaard. Vierentwintig eeuwen later beweert Mohammed openbaringen van de engel Gabriël te hebben gekregen. De Zoon van God ligt vierentwintig eeuwen voor op Mohammed, en dat haalt de laatste nooit meer in!

De ‘Engel des HEREN’ en de ‘Engel van God’

Niet alleen het indrukwekkende feit dat de ‘Engel des HEREN’ Zich hoogstpersoonlijk aan Hagar geopenbaard heeft, maar ook de inhoud van die openbaring is zeer fundamenteel. God spreekt haar aan op haar positie, als slavin van Sara. Het niet erkennen en het zich niet onderwerpen aan de positie die God aan Hagar gaf, heeft eeuwen later tot gevolg gehad, dat een andere geest een onderwerping (islam) oplegde, te vuur en te zwaard aan de Arabische volken en aan miljoenen anderen. Maar dat zou in Abrahams tijd nog eeuwen duren. Wat is er in die tussenliggende vierentwintig eeuwen gebeurd? Zijn de woorden van de Zoon van God loze woorden gebleken? Heeft Hij niet, zowel tijdens Hagars vlucht in haar zwangerschap, als na haar definitieve verdrijving uit Abrahams tent, tot haar gesproken? Goed, er is een ogenschijnlijk klein verschil tussen het eerste en het tweede spreken van de Zoon van God tot Hagar. De eerste maal wordt Hij tot viermaal toe de ‘Engel des HEREN’ (‘Malach Jahwe’) genoemd (Gen. 16:7,9,10,11). Dat is de verbondsnaam! Ismaël en Hagar, en trouwens het hele personeel van op de markt in Haran gekochte slaven, maakten deel uit van het verbond van God met Abraham. Alle manspersonen waren besneden, ook Ismaël. Maar zodra Hagar met Ismaël uit de tent van Abraham worden weggestuurd, heet het dat ‘de Engel van God’ (‘Malach Elohiem’) tot Hagar sprak (Gen. 21:17). Zij staat dan buiten het verbond, en daarom is het niet ‘de Engel des HEREN’, maar ‘de Engel van God’ die tot Hagar profetisch spreekt. Heel sterk komt die tegenstelling tot uiting als wij Genesis 21 vers 17 naast Genesis 22: 11 leggen. In het eerste geval spreekt de ‘Engel van God’ vanuit de hemel tot Hagar, en in het tweede geval spreekt de ‘Engel des HEREN’ vanuit de hemel tot Abraham, op de berg Moria. Intussen is het wel een en dezelfde persoon, de Zoon van God, die rechtstreeks uit de hemel evengoed tot Hagar als tot Abraham spreekt!

Gods deernis met Hagar en Ismaël

De inhoud van de openbaring van de Zoon van God aan Hagar is grotendeels positief. Dat hij een ‘wilde ezel van een mens’ zal zijn, heeft betrekking op het feit dat de Arabische volken zich eeuwenlang in de woestijn zullen weten te handhaven. Zij wonen grotendeels nog op de plek waar zij duizenden jaren geleden hun oorsprong hadden! Hij zal zich tegenover aanvallende woestijnvolken staande weten te houden. Evenals Jakob tot twaalf zonen en twaalf volken uitgroeide, zijn er ook twaalf stammen en volken uit Ismaël voortgekomen. Het is alsof God de Arabieren de eeuwen door confronteert met broer Izak en zijn nageslacht. En dat niet om hem door Izak te vernederen, maar om via Izak gezegend te worden. Daarom zijn

de nazaten van Ismaël altijd in de woestijn rond Israël blijven wonen. ‘Tegenover hun broeders’ is veel positiever bedoeld dan het lijkt!

De tweede maal dat God tot Hagar spreekt, na haar vertrek uit Abrahams tent, openbaart Hij een minstens even grote liefde tot Hagar en haar nageslacht. Hij troost haar, heeft ‘de stem van de jongen gehoord daar waar hij is’, en opent haar ogen voor een waterbron. Het hartstochtelijke gebed van Abraham, ‘och, mocht Ismaël voor Uw aangezicht leven!’ (Gen. 17:18) wordt hier zeker verhoord. ‘God was met de jongen’. (Gen. 21:20). En levend in de onmiddellijke omgeving van Israël zullen beide broeders elkaar nog menigmaal tot zegen zijn!

Ismaël, opgevoed in de vreze des HEREN

Wanneer wij ons realiseren dat er vierentwintig eeuwen zitten tussen Abraham en Mohammed, komt de vraag boven: het kan toch niet zo zijn, dat de invloed van de Godvrezende opvoeding die Ismaël genoot in de tent van Abraham, bij het verlaten daarvan ophield? Naar een antwoord zoekend, stuitte ik op het magistrale boek van Tony Malouf, *Arabs in the shadow of Israel*, dat in 2003 verscheen. Ik heb van dit verheugende en troostrijke boek dankbaar gebruik gemaakt. Belangrijke dingen die Jenö Sebök al aangeeft in zijn boek ‘Vrouwen van Abraham’, ofwel: *Wat drijft de islamisten?* vinden hier een bredere uitwerking. Laten wij de belangrijkste voorbeelden noemen.

Job, een Arabische Sheik

Het is opmerkelijk dat toen het Evangelie ook onder de Arabische volken velen bereikte, juist het boek Job in diverse vertalingen in het Arabisch verscheen. Althans, diverse versies zijn bekend. Het boek Job is heel oud. De Joodse Schriftgeleerde Abraham ben Meir Ibn Ezra geloofde ‘dat Mozes het boek Job schreef, en het schijnt mij toe dat het een vertaald boek is, daardoor is het moeilijk uit te leggen, zoals elk vertaald boek’.² Verschillende geleerden beschouwen Job als een Arabische sheik. Dat blijkt uit zijn woongebied. Hij was een semi-nomade. Enerzijds had hij heel grote kuddes, die het deels in de woestijn konden uithouden (kamelen), maar als het om schapen, runderen en geiten ging beslist weidegrond nodig hadden. Bovendien had hij ook veel akkerland in bezit. Dat is mede een aanwijzing voor Jobs woonplaats, op de grens van de Arabische woestijn en het gebied van Edom. Zijn vrienden kwamen trouwens ook uit Edom.

Is het niet enorm indrukwekkend, als wij beseffen wat een diepe liefde tot en ontzag voor God in Jobs huis woonden? En als wij vervolgens bedenken dat Job dan wel niet tot Israël, maar wel tot Abrahams nageslacht behoorde? Het nageslacht van Hagar en Ketura had zijn vreze des HEREN niet vaarwel gezegd. Hoe trouw en hartstochtelijk waakte Job over het geestelijk welzijn van zijn zeven zonen en drie dochters. Het wekelijkse offer van verzoening dat hij voor hen bracht na hun gemeenschappelijke feestmaal, dat de zoons om beurten organiseerden, wordt nadrukkelijk aan het begin van het boek Job vermeld. Het onderstreepte het getuigenis van zijn leven, dat hij was ‘Godvrezend, oprecht, vroom en wijkend van het kwaad’. Hoeveel christenen in Nederland zijn er te vinden, die zo’n zware beproeving als Job doormaakte, glansrijk zullen doorstaan? Zonder het ontzag voor en de liefde tot God vaarwel te zeggen? Is het geen geweldige gedachte, te bedenken dat het getuigenis van een niet-Israëliet geen tweederangs plekje kreeg, maar een volwaardige plaats heeft ontvangen in het geheel van de Schriften?

Salomo en de oosterse wereld

De tijd van Salomo was een miniatuur vrederijk. Hijzelf, maar ook zijn koninkrijk hadden de trekken van de Messias. Salomo stond met vele oosterse wijzen in verbinding. Zowel uit Egypte, Edom, als uit de

² Tony Malouf, *Arabs in the shadow of Israel*, hfdst. 6, not 43, blz. 274, uitg.

Arabische wereld. Het is beslist niet nodig, de bruid uit het Hooglied van Salomo tot een Arabische vrouw te verklaren. Men heeft dit geopperd, onder meer op grond van de vergelijking aan het begin: 'Ik ben zwart, doch bekoorlijk, als de tenten van Kedar, als de gordijnen van Salomo'. Maar ook al wijst de vergelijking met 'de tenten van Kedar' (Kedar was een van Ismaëls zonen) niet op haar Arabische afkomst, het doet in elk geval vriendelijk aan naar de Arabische wereld toe, 'Kedar' vergelijkenderwijs ten tonele te voeren. Feit is wel, dat veel Hebreeuwse woorden uit Hooglied in het Arabisch bijna gelijk klinken. Dat hoeft ons niet te verwonderen, want Hebreeuws en Arabisch zijn broer en zus. Als wij bedenken dat Ismaël in de tent van Abraham groot is geworden, en dus dezelfde taal sprak, is het logisch dat in later tijd de taal van de Arabieren niet meer afwijkt van het Hebreeuws dan het Duits van het Nederlands.³

Spreuken 30 en 31 van Arabische herkomst?

In de 19^e eeuw kwam de gedachte op, dat het Hebreeuwse woord 'massa' dat in het eerste vers van Spreuken 30 en 31 genoemd wordt, niet vertaald dient te worden als 'boodschap', 'Godspraak' of 'profetie' maar een eigenaam is. En wel de naam van een Noord-Arabische stam, genoemd naar een van de zonen van Ismaël, Massa (Gen. 25:14). De vertaling van Spreuken 30 vers 1 wordt dan: *'De woorden van Agur, de zoon van Jakeh, van de stam (het land) van Massa'*. Als deze andere vertaling van 'massa' juist is, betekent dit dat woorden van Arabische wijzen zijn opgenomen in de Schriften. Dat tekent de verhouding van liefdevolle broederschap tussen Izak en Ismaël in Salomo's tijd. Het betekent ook een erkenning van het feit, dat deze Arabische wijzen de God van Israël erkenden en dienden. Wij zullen straks nog terugkomen op de inhoud van het eerste gedeelte van Spreuken 30 en 31. In elk geval vormt het een bewijs voor de hoofdgedachte die Tony Malouf vertolkt, dat de zonen van Ismaël 'ten aanschouwen van hun zijn broeders' woonden. In tijden van bloei en grote geestelijke zegen van Israël deelden zij in die zegen! Zeker als zij broer Izak als hun meerdere erkenden. Dan ging in vervulling: 'Ik zal zegenen die u zegenen'. Die belofte geldt voor alle geslachten van de aardbodem, maar zeker voor Israëls broedervolken. Het hemd is nader dan de rok.

Arabische stammen tijdens Israëls verval

Het ligt voor de hand dat in tijden dat Israël haar geestelijk verval beleefde, de relatie Israël en de Arabieren niet die zegenrijke broederschap uitstraalde als in Salomo's tijd. Hoe groot is Israëls verantwoordelijkheid voor de volken, van meet af aan! Verwaarlozing van de boodschap van Israëls profeten zou heel grote en ernstige gevolgen hebben. Een ervan is, dat er zo ruimte werd gemaakt voor de valse profeet. Hosea schijnt daar in hoofdstuk 9 vers 6-8 al op te doelen. Niemand minder dan de Joodse, Middeleeuwse Schriftgeleerde Maimonides wees op de betekenis van deze verzen in zijn 'brief aan Teman'. Hij zag in deze verzen een aankondiging van Mohammed.⁴ Dat maakt een nauwkeurige lezing van deze verzen hoogst belangwekkend. Laten wij goed lezen wat er staat:

'Gekomen zijn de dagen van de bezoeking, gekomen zijn de dagen van de vergelding, Israël zal het ervaren. Dwaas is de profeet, waanzinnig (mesjoche) de man des geestes, wegens de grootte uwer ongerechtigheid en omdat er grote vijandschap is. De wachter over Efraïm bij mijn God, de profeet – een strik van een vogelvanger is op al zijn wegen, vijandschap in het huis van zijn God. Zij hebben diep verdorven gehandeld, als in de dagen van Gibeä; hij zal hun ongerechtigheid gedachtig zijn, hun zonden bezoeken'.

³ In de 19^e eeuw maakte een taalgeleerde, dr. J.G. Wetzstein, een vergelijking tussen het Hooglied en een Arabisch liefdeslied, waarbij de geliefden elkaar eveneens wederzijds bezongen. Hoewel het Hooglied daar met kop en schouder boven uitsteekt, biedt het toch schoon vergelijkingsmateriaal. Het artikel van Wetzstein is als aanhangsel opgenomen achter het commentaar van F.Delitzsch op het boek Hooglied, Comm. On the Old testament by C.F. Keil en F.Delitzsch, deel VI, uitg. William B. Eerdmans publishing Company, Grand Rapids, hedrukt in 1978, blz. 162-176.

⁴ Yair Davidy, Ephraim, blz.28-31, uitg.Brit-Am, Russel-Davis Publishers, Shiloh/Jerusalem/Hebron/Susia, 1995

De dagen zijn aangebroken –voorzegt Hosea- dat Efraïms zonden gestraft zullen worden. De ‘tijden der vergelding’ gaan in. Wat is Efraïms grootste zonde geweest? Dat zij de stem van de profeten, en daarmee van God zelf de wind in hebben geslagen, hun eigen wegen zijn gegaan, de afgoden gediend hebben. Daarom is de straf uitermate opvoedkundig. Als Efraïm de stem van de profetie veracht, dan zullen zij – zoals Amos voorzei- ‘zwerfen van zee tot zee, en van het noorden tot het oosten, om het woord des HEREN te zoeken, maar vinden zullen zij het niet’. Toen zij zeer bevoorrecht waren door de vele profeten die God keer op keer met een boodschap op Israël afstuurde, sloegen zij er geen acht op. Nu zij in ballingschap zijn en de stem van de profetie missen, gaan zij op zoek naar Gods Woord...en vinden het niet. Hosea gaat nog een stap verder. Niet alleen zullen zij geen ware profeet meer vinden, God zal hen zelfs...een dwaze en waanzinnige profeet geven. Dat heeft Efraïm te danken aan het feit, dat voor de profeet die God Efraïm gaf strik op strik op zijn wegen gespannen werden, en hij in het huis van God niets dan vijandschap ontmoette. Het verwaarlozen van de echte profeten schept ruimte voor de valse profeet. Efraïm heeft (net als Juda) schuld aan de opkomst van de islam! De islam is de giftige plant die gegroeid is op de afvalbelt van Jodendom en Christendom. De verwaarlozing van de profeten, en met name van Israëls grootste profeet, Jezus, schiep een vacuüm waarin de valse profeet welig kon tieren.

Dat was dan het profetisch licht dat de Schriften op de schaduwzijden van Israël en daarmee van de Arabische volken laat vallen. Maar de lichtzijden winnen het absoluut. Wij haasten ons, nog iets te zeggen over de tijd dat Israël zich verheugt in het licht van het Evangelie.

De Arabieren in het licht van het Evangelie

Wat is het gevolg voor de Arabische volken als de Zon der gerechtigheid opgaat over Israël? De magistrale dingen die Jesaja voorzegt over de deelname van de Arabieren in het koninkrijk van priesters dat aan Israël hersteld wordt, bewaren wij voor ons laatste punt. Maar ook in de tijd van de eerste komst van de Messias komen de Arabieren ruimschoots in beeld. Dat begint al bij Jezus’ geboorte. Ik heb begrepen dat Steve Collins in zijn boek ‘The “Lost” Ten Tribes of Israël..... Found!’ een verbinding legt tussen de Wijzen uit het Oosten en de verloren tien stammen, en met name over de Parthen spreekt. Tony Malouf breekt een lans voor de Arabieren in deze geschiedenis en hij heeft daar mijns inziens overtuigende argumenten voor. In de eerste plaats wijst de uitdrukking ‘*uit het Oosten*’ in de Schriften altijd op de Arabische woestijn ten oosten van Israël. De volken uit Babylonië of Assyrië worden nooit met het Oosten maar altijd met het Noorden aangeduid. Abram jaagt de volken die Sodom, Gomorra en de andere steden aanvielen, tot boven Damaskus na. In noordelijke richting dus. Deze volken worden niet als komend uit het Oosten aangeduid. Maar wanneer Ketura en haar nageslacht door Abraham nog bij zijn leven worden weggezonden lezen wij dat dit gebeurde ‘oostwaarts, naar het Oosterland’ (Gen. 25:5). De volken die het veldgewas op Israëls akkers zeven jaar achtereen vernielden, waren ‘Midjan, Amalek en de stammen van het Oosten’. (Richt. 6:3). Eerst worden zij als ‘Midjan’ aangeduid, later als Ismaëlieten. (Richt. 8: 24). Voor de Arabische afkomst van Job pleit, dat hij genoemd wordt: Job ‘de rijkste van alle bewoners van het Oosten’. (Job 1:3).

In de tweede plaats zijn de specerijen die de Wijzen meebrengen, *goud, wierook en mirre*.⁵ De Ismaëlieten die Jozef meenemen naar Egypte, brengen als koopwaar balsem en hars naar Egypte. Herodotus schreef vijf eeuwen voor Christus al: ‘Arabië is het meest zuidelijke van alle bewoonde landen: en dit is het enige land dat wierook en mirre en kassia en kaneel en balsemhars levert. Al deze producten, behalve mirre zijn moeilijk te krijgen voor de Arabieren’. De aardrijkskundige Strabo verdeelt het land van Arabia in vijf gedeelten, twee daarvan zijn mirre-producerende en wierook-producerende streken’. Zuid-Arabië gold als het specerijen-producerende land bij uitstek.’ Daarom vormden twee van de drie geschenken die de

⁵ Al in Genesis 2 wordt van het land Havila gezegd: ‘het goud van dit land is goed; daar is de balsemhars en de steen chrysopraas’. (Gen. 2:11-13).

astronomen aan Christus aanboden een primaire bron voor de economische macht en rijkdom van het land Arabië gedurende een lange tijdsperiode'.⁶ Ook om het derde product dat de astronomen aan Jezus gaven, goud, stond Arabië bekend. De koningin van Sheba, uit Zuid Arabië komend, bood Salomo 'honderd twintig talenten goud, zeer veel specerijen en edelgesteente aan' (1 Kon. 10:10). David profeteerde al van Salomo's regering: 'en men zal hem geven van het goud van Sheba' (Ps. 72:10,15). De nieuwe berijming geeft deze zin terecht weer als: 'Leve de koning in ons midden, geef hem Arabisch goud'.

De derde aanwijzing, dat wij bij de 'Wijzen' aan Arabische vorsten mogen denken, vinden wij in Jesaja 60:6,7. Hoewel vooral betrokken op de offers van goud en wierook, die de zonen van Ismaël en Ketura –de Arabieren- in Jeruzalem en de tempel zullen brengen tijdens het Messiaanse koninkrijk, mogen wij in de offers van de Wijzen toch zeker een voorvervulling zien van deze profetie.

Arabieren in de hoogtepunten van Israëls historie

Tony Malouf wijst ten slotte nog op het opmerkelijke feit, dat het steeds Arabieren zijn die op de kruispunten van Israëls geschiedenis een rol spelen.⁷ Jozef wordt vooruit gezonden naar Egypte om straks heel het nageslacht van Jakob en de hele oosterse wereld van de hongerdood te redden. Het zijn Ismaëlitische kooplieden die een schakel vormen in het geheel, zij brengen Jozef veilig naar Egypte.

Wanneer Mozes vlucht voor zijn leven, vindt hij jarenlang bij een Midianitische priester, Jethro, een veilig onderkomen. Hij trouwt zelfs met diens dochter, Zippora. Mozes had een Arabische vrouw!

Het bezoek van de koningin van Sheba –een Zuid-Arabisch land- vormt zeker het hoogtepunt in de internationale invloed die Salomo verspreidde. Vanwege 'de roep in verband met de Naam des HEREN', maakt zij de lange reis naar Israël.

Als Jozef en Maria met het kind Jezus moeten vluchten voor hun leven naar Egypte, zijn het Arabische stamvorsten die de reis naar, het verblijf in en de terugreis uit Egypte financieel mogelijk maken door hun overvloedige giften aan goud, wierook en mirre.

⁶ Tony Malouf, a.w. blz. 108,109

⁷ A.w. blz. 214-217

Handreiking voor een liefdevolle ontmoeting met Arabieren

Wanneer wij al deze Schriftgegevens op ons laten inwerken, dringt de vraag zich aan ons op: wat betekent dit inzicht in de profetische betekenis van de Arabieren in de Schriften voor ons denken over en onze eventuele ontmoeting met Arabieren? In telegramstijl willen wij hier in een paar praktische richtlijnen een handreiking geven.

1. Treedt de Arabieren niet met uw vooringenomen kennis over hen tegemoet, maar vanuit Gods Openbaring aan Hagar.
2. Vanuit Gods spreken tot Hagar leert u met liefde en verwachting en respect naar de Arabieren te kijken. U ziet hen niet zoals zij zijn geworden door de islam, maar zoals ze zijn bedoeld vanuit Gods openbaring en plan.
3. Bidt dat God u liefde en inzicht geeft vanuit Zijn Woord in de ontmoeting met Arabieren. Laat hen weten, hoe zeer Gods ontferming uitging naar hun voormoeder Hagar, en naar het hulpgeroep van haar zoon, Ismaël.
4. Vertel hen dat het boek Job in de Bijbel een dik boek is. En dat Job, hoewel van Arabische afkomst, een eervolle plaats in Israëls Bijbel gekregen heeft.
5. De Bijbelse Job worstelt met God als met een Vriend! Er zit een geweldige ontwikkeling in het boek Job. Het bevat geen star Godsbeeld. De starre theologie van de vrienden gaat omver. Wat zou het geweldig zijn, als Arabieren ontdekten hoe dichtbij God is. Eerst schreeuwt Job het uit: ‘Want Hij [God] is niet als ik, een mens, die ik zou kunnen antwoorden: Laten wij tezamen ten gerichte gaan. Was er maar een scheidsrechter tussen ons [d.w.z. tussen God en mij] die zijn hand op ons beiden zou kunnen leggen...’ (Job 9:32,33). Enkele hoofdstukken verder heeft hij, al worstelend, die scheidsrechter gevonden. Hij zegt: ‘Maar ook nu, Mijn Getuige in de hemel is getrouw, mijn Pleitbezorger in den hoge. Ook al bespotten mij mijn vrienden, nochtans richt zich mijn oog schreiend op God, opdat Hij de mens recht doe tegenover God, en recht doe tussen de mens en zijn naaste’. (Job 16:19-21). Deze Pleitbezorger is God, de Zoon, die voor Job tegenover God, de Vader, pleit. Ook hier komt de Zoon van God als Middelaar in beeld! En nog weer even verder spuit het er uit: ‘want ik weet, mijn Losser leeft...’. Een losser was een bloedverwant. De Zoon van God wordt mens. Daarin ligt de oplossing!
6. De openbaring van de Zoon loopt als een gouden draad door alles heen. In Spreuken 30 vers 1-4 stelt een Arabische stamvorst van Massa zich heel nederig op. Hij erkent, niets te weten. Hij vraagt als het ware bij Israël om wijsheid: *‘Wie klom op ten hemel en daalde weer neder, wie heeft de wind in zijn vuist verzameld? Wie heeft de wateren samengebonden in zijn kleet, wie heeft al de einden der aarde vastgesteld? Hoe is zijn Naam en hoe de Naam van Zijn Zoon? Gij weet het toch’*. Is het niet wonderbaarlijk dat een Arabisch stamvorst, in een gedeelte dat in het Wijsheidsboek Spreuken is opgenomen, aan Israël om opheldering vraagt aangaande Hem, Die alles schiep en degene door wie Hij alles schiep, de Zoon?
7. Kan de vreugde en diepe verwondering over Gods plan met Israël en de volken, waarbij de Arabische volken het dichtst bij Israël staan, ons niet aanmoedigen om in alle nederigheid, en biddend om openbaring met Jezus’ ogen naar Arabieren te kijken?
8. Is het ons wel eens opgevallen dat bij de opsomming van de talen waarin de Galilese volgelingen van Jezus van Gods grote daden getuigden na de uitstorting van de Heilige Geest, Joden en Arabieren vlak bij elkaar staan? (Hand. 2:11). Toevallig?

Hoofdstuk 3

Israël en de Arabieren in het Messiaanse koninkrijk

In Jesaja 60 lezen wij, hoe ten tijde dat de duisternis de aarde bedekt, juist over Israël het licht opgaat. Een woord dat merkwaardigerwijs door verschillende buitenlandse Godsmannen een aantal jaren geleden over Nederland is uitgesproken! Volken zullen zich over Israëls stralende opgang verheugen. De volken zullen meehelpen, om Israël thuis te brengen. Let wel, als God Zijn volk herstelt, brengt Hij alle stammen thuis, verzamelt de verdrevenen van Israël en Juda. Dat betekent niet dat de huidige situatie in Israël geen voorbode is van die tijd, maar de algehele vervulling is het nog niet. Wel een voorvervulling, want het betekent toch wel iets dat, om maar iets te noemen, in de Messiaanse gemeente in Haifa, op de Karmel, Joden en Arabieren eenparig in één gemeente broederlijk samen zijn! De volgelingen van Jezus in Israël geven het goede voorbeeld. Zij zijn eerstelingen en halen de kastanjes uit het vuur. Laten wij niet te snel zeggen: ‘kunnen zij hun afkomst uit een van de stammen van Israël aantonen?’ Want dat riekt naar hoogmoed. En bovendien: wie kaatst moet de bal verwachten: ‘Kunt u uw afkomst van Israël met de stukken aantonen?’ Er is veel in beweging. En het terug zijn van een aantal afstammelingen uit Israël, vermengd met Jodengenoten, is toch minstens een teken van hoop. Jeruzalem staat als een huis, door Britten in 1917 van de Turken bevrijd. God doet geen half werk. Als Hij A zegt, zegt Hij ook B!

Maar er staat veel meer op stapel. Jesaja vervolgt in hoofdstuk 60 vers 5 e.v. dat ‘het vermogen der volken’ tot Israël zal komen. De Arabische volken hebben heel wat olierijkdommen. En juist zij worden met name genoemd. ‘Een menigte van kamelen zullen u overdekken’. De kameel is karakteristiek voor de Arabische woestijnvolken. ‘Jonge kamelen uit Midjan en Efa. Uit Seba zullen zij allen komen; goud en wierook zullen zij allen aanbrengen en de roemrijke daden des HEREN blijde verkondigen’. Midjan was een zoon van Abraham en Ketura, Efa was een zoon van Midjan. Zij vertegenwoordigen, net als Seba, de ene tak van de Arabische volken. ‘Al de schapen van Kedar zullen zich voor u verzamelen, de rammen van Nebajoth zullen zich u ten dienste stellen’. Kedar was de tweede zoon, en Nebajoth de eerstgeboren zoon van Ismaël (Gen. 25:14). De andere en omvangrijkste tak van de Arabische volken. ‘Zij zullen –zegt Jesaja- als een welgevallig offer op Mijn altaar komen en aan Mijn luisterrijk huis zal Ik luister verlenen’. (Jes. 60:7).

Deze profetie overziende, mede in verband met andere profetieën in de Bijbel, verstaan wij dat in het Messiaans koninkrijk de Arabieren zij aan zij met Israël zullen staan. Zij zullen hun rijkdommen investeren in de aanbidding van de ene God van Abraham, Izak en Jakob.

Welke invloed heeft dit profetisch inzicht op de Arabische volken op ons?

Het blijkt altijd mogelijk dat mensen kennisnemen van dit zicht op Israël en de Arabische volken en er toch niet echt door veranderen. Hoe dat komt? Tja, je eigen inzichten prijsgeven en van je hoogte afkomen om naast die ander te gaan staan vraagt bekering, radicale ommekeer en een afleggen van alles wat van het vlees is. Pas als wij de vraag stellen van de Joodse hoorders na de uitstorting van de Heilige Geest: ‘wat moeten wij doen, mannenbroeders?’ zullen wij bereid zijn onze trots en eigenwaan af te leggen en Jezus aan te doen. Zo alleen komen wij dichterbij tot het hart van wie ook, zeker ook van Arabieren.

In de Hebreeuwse vertaling van Filippenzen 2 vers 5 staat zo mooi: ‘Laat uw hart zo zijn als het hart van Jezus de Messias...’. Als dat gebeurt, stromen wij over van liefde. Voor Jood en Griek, voor Israël en Juda, en voor alle volken. De Arabische volken voorop! Wij laten ons dan niet langer intimideren door de islam. Wij bekijken onze moslimlandgenoten dan ook niet als indringers, zo van: ‘wat doen die lui hier?’. Hebben

wij niet een geweldige opdracht: ‘Gaat heen, maakt alle volken tot Mijn discipelen...’? Die andere volken zijn onder ons. Of onze regering in het verleden verstandig gehandeld heeft of niet, zij zijn er. Wellicht speelde diep weggestopte schaamte voor ons verleden een rol om het immigratiebeleid jarenlang zo ruim aan te pakken. Maar wat voor zin heeft het, daarover te mokken? Waar is de schuldbelijdenis, de verootmoediging? Zijn wij bang voor de islam? Wat doen wij dan met het woord van Johannes: ‘Hij Die in u is, is meerder dan die in de wereld woont’? (1 Joh. 4:4). Kan Jezus niet tegen Mohammed op? Is de islam sterker dan het Evangelie? Is de Jihad, de ‘heilige oorlog’ van de islam krachtiger dan ‘de oorlogen des HEREN’? Heeft een moslim meer te zeggen dan een gelovige christen? Veel zogenaamde christelijke reacties doen zielig aan, werpen een smet op Gods Naam, doen te kort aan Jezus’ Overwinning door kruis en opstanding, miskennen de levende hoop van de profeten en missen de liefde die wij vanuit Gods openbaring voor welk volk of welke medemens ook mogen hebben.

Ons rest slechts één ding: een andere houding aannemen. Niet vanuit verwerping, angst, of kennis van de islam tegen de Arabieren aankijken, maar vanuit het Evangelie. Hoeveel moslims komen vandaag niet in vele zogenaamde gesloten landen tot geloof in Jezus? De Heiland kan het desnoods zonder ons. Er komen ook veel moslims rechtstreeks door Openbaring tot geloof. Maar het behaagt God bijvoorbeeld om het werk van Trans World Radio en Open Doors, de Arabische wereldzending etc. krachtig te gebruiken. Laten wij onze gebeden, onze harten en onze stem paren in het koor van gelovigen dat de overwinning van Jezus en de komst van Zijn koninkrijk proclameert!

Hoogeveen,

J. den Admirant,

dienaar van het Woord van God

Verkrijgbaar bij onderstaand adres:

A. Snijders, 't Was anders: een andere kijk op Willibrord en Bonifatius
(hoe het Evangelie vanuit Israël al vanaf de eerste eeuw hier aan de
kustlanden werd verkondigd)
€ 15,90

T. van der Weijden, Op weg naar een nieuwe Nationale Synode in Dordrecht (geschreven in 2005,
uitgegeven in 2009; heel aangrijpend en fundamenteel)
€ 8,50

J. den Admirant, Schoon schip in kerk en staat (oorspr. uitgegeven door St. Eén kudde, één Herder, 1995)
€ 8,50

J. den Admirant, Israël en Juda, in eenheid en verscheidenheid, deel I (2000) en
deel II (2001) Prijs per deel:
€ 17,90

J. den Admirant, Door water en vuur heen herenigd (doop, Israël en exodus) (oorspr. uitgegeven door St.
Eén kudde, één Herder, 1994)
€ 4,50

J. den Admirant, Op weg naar de troon (het eerste in een serie van drie rond de a.s. troonsbestijging in
Jeruzalem en Den Haag)
€ 14,90

J. den Admirant, De Herder en de tempel (tweede boek in serie)
€ 19,90

*De meeste van deze boeken zijn verkrijgbaar in de boekhandel. U kunt ze ook bestellen bij de uitgeverij
Jeruzalem of Rome.*

Contactadres:

Uitgeverij Jeruzalem of Rome

**Postbus 692
9400 AR Assen**

Email: j.den.admirant@ziggo.nl

Tel.: 0528-220993